

ИГРИ
НА
НАСЛЕДСТВО

ДЖЕНИФЪР ЛИН БАРНС

Превод от английски език
Ирина Денева-Слав

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *The Inheritance Games*

Copyright © 2020 by Jennifer Lynn Barnes

All rights reserved.

Превод Ирина Денева – Слав

© Егмонт България, 2022

Редактор Радка Бояджијева

Коректор Таня Симеонова

Предпечат Ваня Димитровска

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фригьоф Хансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2022

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-2779-8

На Самюъл

ГЛАВА 1

Когато бях малка, майка ми непрекъснато измисляше игри. Игра на мълчанка. Игра на „Кой ще си изяде бисквитата най-бавно“. Любимата ми беше играта на захарен памук – ядохме захарен памук, облечени в пухкави якета от благотворителния магазин, за да не се налага да включваме отоплението в апартамента. Играта на фенер пък играехме, когато спреше токът. Никога не вървахме нанякъде. Винаги се надбягвахме. По пода почти никога не стъпвахме, когато играехме на маймуни. Основната цел на възглавниците бе от тях да се строят крепости.

Играта, която играехме най-дълго, се казваше „Имам една тайна“, защото майка ми все казваше, че човек трябва да има поне една тайна. Понякога тя познаваше моята тайна. Понякога не. Играехме тази игра всяка седмица, докато станах на петнайсет и една от нейните тайни я вкара в болницата.

Преди да се усетя, вече я нямаше.

– Ти си на ход, принцесо. – Дрезгавият глас ме върна в настоящето. – Нямам цял ден на разположение.

– Не съм принцеса – заявих аз и преместих коня си. – Ти си на ход, *старче*.

Хари се намръщи срещу мен. Нямах представа точно на колко години е, нямаш представа и как е останал без дом и е заживял в парка, където всяка сутрин играехме шах. Това, което знаех, бе, че не е за подценяване като противник.

– Ти – изръмжа той и огледа дъската – си ужасен човек.

След още три хода го бях приклешила.

– Шах и мат. Нали знаеш какво значи това, Хари?

Той ме изгледа сърдито.

– Трябва да те оставя да ми купиш закуска.

Това бяха условията на баса, на който се бяхме хванали преди много време. Ако аз спечелех, той нямаше право да откаже безплатното ядене.

В своя защита трябва да кажа, че иззлорадвах съвсем мъничко.

– Хубаво е да си царица.

Успях да стигна в училище навреме, но бях на косъм. Беше ми станало навик да правя всичко на косъм. Същото правех и с оценките си – какво бе минималното усилие, което можех да вложа, за да получа шестлица? Не бях мързелива. Практична бях. Ако успеех да взема една допълнителна смяна на работа, си струваше да получа 92 точки на теста вместо 96.

Тъкмо пишех черновата на есе по английски в часа по испански, когато ме извикаха в кабинета на директора. Момичета като мен трябваше да са невидими. Нас не ни викаха на раздумка при директора. Създавахме точно толкова неприятности, колкото можехме да си позволим, което в моя случай беше нула.

– Ейвъри. – Поздравът на директор Олтман едва ли би могъл да се нарече сърдечен. – Седни.

Седнах.

Той скръсти ръце на бюрото между нас.

– Предполагам, че знаеш защо си тук.

Освен ако не ме беше извикал заради седмичната игра на покер, която организирах, за да финансирам закуските на Хари – и понякога своите собствени, няхах представа с какво съм привлякла вниманието на администрацията.

– Съжалявам – казах с надеждата, че ще прозвучи достатъчно покорно, – но не знам.

Директорът ме остави да поседя известно време в мълчание и после ми подаде закопчан с телбод сноп хартия.

– Това е тестът по физика, който си направила вчера.

– Добре.

Не това бе отговорът, който очакваше, но по-добър нямах. Като никога бях учила. Не можех да повярвам, че съм се представила толкова зле, че да ме извикат при директора.

– Господин Йейтс провери тестовете, Ейвъри. Твоят е единственият с максимален брой точки.

– Супер – казах аз, за да не кажа пак *добре*.

– Не е супер, млада госпожице. Господин Йейтс нарочно прави тестовете си сложни, за да извади най-доброто от учениците си. За двайсет години нито веднъж не е давал максимален брой точки. Виждаш ли проблема?

Не успях да преглътна инстинктивния си отговор:

– Учител, който прави тестове, които учениците му не могат да минат?

Господин Олтман присви очи.

– Ти си добра ученичка, Ейвъри. Доста добра, предвид обстоятелствата. Но не си точно отличничката на випуска.

Това беше вярно, но защо тогава се почувствах все едно ме е ударил в корема?

– Съчувствам ти за положението, в което се намираш – продължи господин Олтман, – но искам да ми кажеш истината. – Погледна ме право в очите. – Знаеше ли, че господин Йейтс пази копия от всичките си тестове в облака? – Той мислеше, че съм преписала. Седеше пред мен, гледаше ме строго, а аз никога не се бях чувствала по-невидима. – Бих искал да ти помогна, Ейвъри. Справяш се изключително добре предвид положението си. Никак не ми се иска плановете за бъдещето, които може би имаш, да се провалят.

– Плановете, които *може би* имам? – повторих аз. Ако имах

друго фамилно име, ако имах баща зъболекар и майка домакния, той нямаше да се държи така, сякаш бъдещето е нещо, за което *може би* съм мислила. – Аз съм в единайсети клас – казах през зъби. – Догодина завършвам с достатъчно университетски кредити за поне два семестъра. Резултатите от тестовете ми са достатъчно високи да кандидатствам за стипендия в Университета на Кънектикът, който предлага една от най-добрите програми по статистика на риска в страната.

Господин Олтман се намръщи.

– Статистика на риска?

– Оценка на риска със статистически методи.

Това бе най-близкото до двойна специализация по покер и математика, което намерих. Освен това завършилите тази специалност бяха от хората, които най-лесно си намираха работа.

– Харесват ли премерените рискове, госпожице Грамс?

Като например преписването ли? Не можех да си позволя да се ядосам още повече. Затова си представих как играя шах. Отбелязвах ходовете си наум. Момичетата като мен не можеха да си позволят да избухнат.

– Не съм преписвала – казах спокойно. – Учих.

Бях намерила време – в часовете по други предмети, между две смени, късно вечерта, когато трябваше да спя. Знаех, че на господин Йейтс му се носи славата, че дава невъзможни тестове, и ми бе приискало да променя значението на думата възможно. Като никога, вместо да видя докъде мога да стигна с минимални усилия, бях решила да видя какво мога да постигна с максимални.

И за усилията си получавах *ето това*, защото момичета като мен не изкарват пълен брой точки на невъзможни тестове.

– Ще направя теста отново – казах аз и се опитах да не изглеждам бясна или, още по-зле, наранена. – Пак ще получа същия резултат.

– И какво ще кажеш, ако ти кажа, че господин Йейтс вече е подготвил нов тест? Изцяло нови въпроси, до един толкова

трудни, колкото и в предишния тест.

Дори за миг не се поколебах.

– Ще го направя.

– Можем да го направим утре през третия час, но трябва да те предупредя, че за теб ще е много по-добре, ако...

– *Сега.*

Господин Олтман се втренчи в мен.

– Моля?

Забравих да се държа покорно. Забравих да съм невидима.

– Искам да направя новия тест тук, във вашия кабинет, веднага.

ГЛАВА 2

– **Т**ежък ден? – попита Либи.

Сестра ми беше със седем години по-голяма от мен и прекалено чувствителна към чуждите емоции, което вредеше и на нея, и на мен.

– Добре съм – отвърнах.

Ако ѝ разкажех за случката с Олтман, само щях да я притесня, а и докато господин Йейтс не провереше втория ми тест, бездруго нямаше какво да се направи. Затова смених темата.

– Тази вечер даваха добри бакшиши.

– Колко добри?

Стиловите предпочитания на Либи се вместили по средата между пънка и готиката, но като личност тя беше от вечните оптимисти, които вярват, че е напълно възможно човек да получи бакшиш от сто долара в скапана квартална кръчма, където средната цена на ястията е 6,99.

Сложих в ръката ѝ снопче смачкани банкноти по един долар.

– Достатъчно добри, че да успеем да си платим наема.

Либи се опита да ми върне парите, но аз се дръпнах, преди да е успяла.

– Ще ги хвърля по теб – заплаши ме тя.

Свих рамене.

– Аз пък ще отскоча.

– Направо си невъзможна. – Либи с неохота прибра парите,

извади незнайно откъде един мъфин и ме изгледа многозначително. – А сега ще приемеш този мъфин, за да ми се отплатиш.

– Да, госпожо.

Пристъпих напред да взема мъфина от протегнатата ѝ ръка, но в същия момент погледнах към плота в кухнята и видях, че не е пекла само мъфини. Имаше и миникекчетата. Усетих как стомахът ми се преобръща.

– О, не, Либи!

– Не е каквото си мислиш – увери ме тя.

Сестра ми печеше сладкиши, когато искаше да се извини. И когато се чувстваше гузна.

– Не е каквото си мисля ли? – меко повторих аз. – Значи той не се връща, така ли?

– Този път ще бъде различно – обеща Либи. – А кекчетата са шоколадови!

Любимите ми.

– Никога няма да бъде различно – казах аз, но ако можех да я накарам да повярва в това, тя вече щеше да го вярва.

Сякаш по даден сигнал непостоянното гадже на Либи, което си падаше по забиването на юмруци в стени и по подробните обяснения за това колко е свестен, задето не забива въпросните юмруци в Либи, влезе с небрежна стъпка при нас. Грабна едно кекче от кухнята и ме огледа.

– Здравсти, малолетно изкушение.

– Дрейк – каза Либи.

– Шегувам се. – Той се усмихна. – Знаеш, че се шегувам, Либи-бейби. Вие със сестра ти просто трябва да се научите да носите на майтап.

От една минута беше тук и вече изкарваше, че ние сме проблемът.

– Това не е здравословно – казах на Либи.

Той беше против тя да ме прибере и откакто ме беше прибрала, не спираше да я наказва за това.

– Апартаментът не е твой – сръза ме Дрейк.

– Ейвъри ми е сестра – настоя Либи.

– Половин сестра – поправи я Дрейк и пак се усмихна. – Шегичка.

Не беше шегичка, но не беше и лъжа. С Либи имахме един вечно отсъстващ баща и различни майки. Докато бяхме малки, се виждахме веднъж-дваж на година. Никои не беше очаквал от нея да ми стане попечител преди две години. Беше млада. Едва свързваше двата края. Но беше *Либи*. Да обича хората бе най-големият ѝ талант.

– Ако Дрейк ще остава тук – тихо казах аз, – аз ще се изнеса. Либи взе едно кексче и сви шепи около него.

– Правя каквото мога, Ейвъри.

Тя обичаше да угажда на хората. А Дрейк обичаше да я кара да се чувства виновна. Използваше я като оръжие срещу мен.

Не можех да стоя и да чакам деня, в който щеше да спре да удря стените.

– Ако ти потрябвам – казах на Ейвъри, – ще живея в колата си.